

Çocukluk mu Dediniz 2

– Zeynn · 27 Eylül 2013

İlk acıyı tatmaya başlayan minik parmaklar, artık okul sıralarında kalem tutuyordu. Merak, yine başrolde...Bu kadar merak öğrenme isteğindendi. Resim karalama, yazı yazma, şiir okuma ve bembeyaz kâğıtlar. Ah! O, kâğıtlar . Kalemler, sulu boya aklınıza ne gelirse.Bunların heyecanını daha bastıramadan, akşam evde kopacak kıyametten habersiz okul dan dönmüştü. Annesi evde yoktu.

Abisi işten henüz gelmişti.Abi dediği daha onyedisinde bıyıkları yeni terlemiş yağız delikanlıydı. Oda çocuktü.Okumayan abi sanayi köşelerinde motor tamirciliği yapıyor, aklınca eve ekmek parası getiriyordu.Zile dokundu kapkara parmakları.Kapı açıldı..Bu defa hedefte abi vardı.

Abi işten eve gelmiş, sabah yediden akşam ona kadar ter döken üç kuruş para kazanmak, sözüm ona meslek öğrenmek derdi ile harmanlanan bedeni yorgun düşmüş bir halde zili çaldı.Herkes sofrada iken abi ellerine bulaşan motor yağlarını temizlemek için her akşam olduğu gibi o akşamda banyoya girmişti.Yazık ki daha ruhuna işleyen kelimelerin lekelerini çıkaramazken, ellerinin kirlerini çıkartmak oldukça zor görünüyordu,sofraya yaklaştı.

-Baba "Yıkadın mı ellerini" dedi. Abi kısık bir sesle -"evet yıkadım" dedi. Baba -"Bakayım" dedi.

Uzattı ellerini abi. Bu çirkeleşmiş dünyanın temiz yüzlü çocuğu uzattı ellerini.Kapkara motor yağlı lekeleri, kederli günlerin sadece mecburiyet damgaları.

-"Olmamış!" deyip çamaşır suyu dolu leğene bastırıldı,kalem tutası ellerini abinin. Yüreğinin ağır yükünü anne eline sıkıştırıran temiz yüzlü çocuktü o. Yemek saati çoktan geçmiş, gece yarısı olmuştu ve abi karnının doyması gereken zamanı, çamaşır suyu koklayarak doyurmuştu zaten. Artık gözyaşlarıyla boyalı yüzün uyku vaktiydi.Uyku var ise gözde.

Ve başka bir akşam abi yine işten dönüyor, elinden geldiğince ellerini kirletmekten kaçınmış bir halde yine zili çalıyordu. Kapı aralandı ve elleri yüreğine dokunması baba belirdi kapıda.

"Vay sen niye bir saat geç kaldın" diye, gömlekten tutmalar(sanki karşısında parasını gasp etmiş biri varmışçasına) havada toz bırakan tokatlar, abinin gözlerine yerleşip boğazına düğümlenen gurur. "Vur ! daha vur! "isyanları"...

Ablanın güya önüne geçme çabası, faydasız gözyaşları... Bütün çocuklar korkudan gözlerini kapatıp, kulaklarını tıkayıp bir köşe bulma çabaları... "O, köşelerin dili olsada konuşsa".dedi Ece ve avuçlarının içine gömdü yüzünü.

Ece abisine kalkan yapamazdı küçücük bedenini.Ama koşup annesini bulabilirdi. Nefesini minik ciğerlerine doldurduktan sonra aradan sıyrılıp, sessizce kapıyı açtı ve ardında onu takip eden ayak sesleri var mı? diye düşünmeden anneyi bulmaya koştu.

Gece coştı, yıldızlar coştı, iri badem gözlerden yaşlar taşmıştı artık. Buldu anneyi." Anneeeeeee koş babam abimi dövüyor" çığlıkları hala kulak zarlarını çınlatıyor Ece'nin.Anlatırken gözleri belerdi.

Anne geldi kavga alevlendi.Anne yakalarını yırtar vaziyette."ALLAH'ım.Boğazım düğüm düğüm.Acizliğimi sana şikayet ediyorum.Ya canımı al, ya da sabrın en son derecesini bahşeyle" diyerek gözyaşı nehrine daldı. Her akşam bu çile çekilmezdi. Falandı filandı derken abi evden sokağa atıldı. Gururlu, mağrur genç

yürek Oysaki evin bir oğlu,elbebek gül bebek olmalıydı....

Hayatındaki her yaşadığı günü her sayfaya aktarmak isteyen Ece, bunları anlatırken yutkundu.Gözleri devamlı yağmaya hazır bulut halinde " Dilersen bu kadar yeter" ısrarlarımaya rağmen, " Rabbim kalbimi aklıma sahip eyle" sözleriyle devam etti...

[zeγuier eφe eγei]«« ΣΆĜήΆΚ »»

(yaşanmış gerçekler/devam edecek)